

Og hvis lovforslag nr. L 234 endelig skal forbedres, så bør ordet *kan* i fjerde linje i § 1 erstatte med ordet *skal*. Vil ministeren være med til denne skærpelse?

Til slut vil jeg udtrykke ønsket om, at alle kræfter samles om et tryggere Danmark, og at alle gode kræfter forenes i at bekæmpe og straffe kriminelle handlinger. Disse lovforslag er et skridt i den retning, og Dansk Folkeparti støtter naturligvis begge lovforslag.

Sonja Albrink (CD):

I CD er vi helt enige i, at man selvfølgelig fra samfundets side skal gøre det fornødne for at bekæmpe kriminalitet og opretholde fred og orden for borgerne.

Derfor er vi også enige i, at der naturligvis bør gøres noget for at bekæmpe disse hashklubber, hvis større og større udbredelse jo er den egentlige grund til disse to lovinitiativer, som har en snæver indbyrdes sammenhæng.

Men fordi vi er enige i, at der bør gøres noget, er det ikke altid, vi er enige i den måde, tingene skal gøres på. Forslaget her er altså konstrueret på en måde, som bør give anledning til lidt eftertanke, netop fordi det griber ind i nogle helt grundlæggende rettigheder, nemlig retten til privatliv, retten til at forsamle sig og da egentlig også retten til at råde frit over sin ejendom. Og selv om man naturligvis ikke skal kunne beskæftige sig med kriminalitet i ly af disse grundlæggende rettigheder, skal myndighederne altså ikke have mere vidtgående beføjelser, end hvad formålet kræver.

Jeg er også klar over, at det, jeg nu fremhæver, jo nok ikke er det, man kan kalde et typisk eksempel. Men læser man justitsministerens forslag, skal man altså lægge særlig mærke til, at forbud jo også vil kunne nedlægges med hensyn til private boliger, og det er selvfølgelig en forudsætning, at betingelserne i øvrigt er opfyldt. Et sådant forbud har som konsekvens, at en eventuel ægtefælle eller samlever til den kriminelle ikke vil kunne modtage besøg af venner og veninder i sit eget hjem, heller ikke selv om ægtefællen eller venner intet har med de kriminelle aktiviteter at gøre, nogle aktiviteter, som jo ikke engang behøver at foregå, mens ægtefællen er hjemme. Og tilsvarende vil eventuelle børn heller ikke kunne modtage besøg af venner og bekendte.

Som sagt er der måske tale om et noget atypisk eksempel, men ikke desto mindre synes jeg, at det er meget velegnet til at illustrere, at vi ta-

ler om en meget principiel lovgivning, som indebærer mulighed for meget vidtgående indgreb. Og derfor mener jeg også, at vi har en forpligtelse til at drøfte karakteren og intensiteten af de indgreb, der her lægges op til, inden vi vedtager den.

Og hvorfor er disse lovforslag – dvs. både retsforslaget og boligforslaget – så nødvendige? Er det ene bare opfundet for at kunne legitimere det andet? For hvis man ser på politiets eksisterende muligheder for at bekæmpe systematisk, strafbar virksomhed i de bestemte lokaler, så findes der jo i retsplejeloven udmærkede regler for at ransage sådanne lokaler og mulighed for at pågribe eventuelle gerningsmænd, som måtte befinde sig der. Blot det nødvendige mistankegrundlag er til stede, også selv om gerningsmændene så skulle finde på at vende tilbage den ene gang efter den anden, ja, så er reglerne altså fortsat anvendelige.

I virkeligheden er det vel blot et spørgsmål om ressourcer, for at politiet til stadighed skal kunne opfylde sin indsats mod et bestemt sted, og efter CD's opfattelse skal det ikke være resourcehensyn, som legitimerer indgreb i grundlæggende rettigheder. Så må man i stedet tilvejebringe de nødvendige ressourcer.

Med hensyn til boligforslaget er det jo bemærkelsesværdigt, at der også her rent faktisk i forvejen er anvendelige regler i den respektive lovgivning. Der er nemlig hjemmel til at opsiges personer, som gør sig skyldig i systematisk, kriminel virksomhed fra de pågældende lokaler. Det reelle problem er derimod et bevismæssigt problem, da ikke mange omkringboende vil vidne i disse sager.

Her er et problem, som vi har respekt og forståelse for i CD. Vi mener nemlig, at det er til stor skade, hvis bestemte personer eller grupper grundlæggende kan ændre magtstrukturer i samfundet gennem trusler mod eventuelle vidner.

Derfor går vi også fortsat ind for, at anonyme vidner skal tillades i de danske retssale, men det er altså samtidig en meget principiel diskussion. Mange kan nemt komme ind på en glidebane, hvis det viser sig, at samfundet – i dets iver efter at beskytte borgere mod at skulle fremkomme med deres klage – i stedet bemyndiger sit eget magtapparat til at foretage ret intense indgreb i grundlæggende rettigheder for at kunne levere de nødvendige beviser uden at inddrage andre. Det er som sagt det, vi gerne vil have sikkerhed for under udvalgsbehandlingen.